Europeiska unionens officiella tidning

SV
L-serien

2026/1835

24.7.2026

KOMMISSIONENS REKOMMENDATION (EU) 2026/1835

av den 20 juli 2026

om tillämpningen av sanktioner i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1787 om minskade metanutsläpp inom energisektorn vad gäller importörernas skyldigheter

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA REKOMMENDATION

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 292, och

av följande skäl:

(1) Den 4 augusti 2024 blev Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1787 ([1]) om minskade metanutsläpp inom energisektorn gällande. Förordningen bidrar till insamling av tillförlitliga och robusta uppgifter som bör utgöra tillräcklig grund för att utöva tillsyn över metanutsläpp, åstadkomma god insyn och vid behov vidta ytterligare åtgärder för att komma till rätta med metanutsläpp.

(2) På lång sikt bör energiförsörjningen gynnas av minskade metanutsläpp i den globala olje- och gassektorn tack vare tillämpningen av förordning (EU) 2024/1787. Färska rön från Internationella energiorganet (IEA) ([2]) tyder på att hantering av läckor och ingripande mot rutinmässig ventilering och fackling kan frigöra så mycket som 200 miljarder kubikmeter gas. Samma analys tyder dock även på att endast 15 miljarder kubikmeter är tillgänglig på kort sikt, varav merparten i länder som saknar fungerande exportrutter till unionen.

(3) Enligt artikel 27.1 i förordning (EU) 2024/1787 ska importörer varje år rapportera till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där de är etablerade om metanutsläpp och lämna uppgifter om länder och företag som exporterar till unionen, däribland om huruvida och på vilket sätt de mäter, rapporterar och minskar sina metanutsläpp.

(4) Enligt artikel 28.1 i förordning (EU) 2024/1787 ska importörerna påvisa för de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där de är etablerade att deras avtal om leverans av fossil energi omfattar råolja, naturgas eller kol som producerats i enlighet med krav på övervaknings-, rapporterings- och verifieringsåtgärder tillämpade på producentnivå som är likvärdiga med de som fastställs i förordning (EU) 2024/1787.

(5) Enligt artikel 29.1 första stycket i förordning (EU) 2024/1787 ska importörer och unionsproducenter rapportera till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där de är etablerade om metanintensiteten i produktionen av råolja, naturgas och kol som släppts ut av dem på unionsmarknaden.

(6) De skyldigheter som fastställs i artikel 28.1 och artikel 29.1 första stycket i förordning (EU) 2024/1787 är tillämpliga på avtal som ingåtts eller förnyats den 4 augusti 2024 eller senare. Vad gäller avtal som slutits före det datumet är importörerna skyldiga att göra alla rimliga ansträngningar för att i sina avtal kräva övervaknings-, rapporterings- och verifieringsåtgärder tillämpade på producentnivå som är likvärdiga med kraven i artikel 28.2 i förordning (EU) 2024/1787 och rapportera om metanintensiteten i produktionen av råolja, naturgas och kol som släppts ut av dem på unionsmarknaden i enlighet med artikel 29.1 andra stycket i förordning (EU) 2024/1787.

(7) Enligt artikel 33.1 i förordning (EU) 2024/1787 ska medlemsstaterna fastställa regler om sanktioner för överträdelser av denna förordning och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de tillämpas. Hittills har bara några få medlemsstater underrättat kommissionen om sina sanktionssystem.

([1]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1787 av den 13 juni 2024 om minskade metanutsläpp inom energisektorn och om ändring av förordning (EU) 2019/942 (EUT L, 2024/1787, 15.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1787/oj).

([2]) IEA Global Methane Tracker 2026, s. 4.

(8) Enligt artikel 33.2 i förordning (EU) 2024/1787 ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna har befogenhet att ålägga åtminstone vissa administrativa sanktioner och administrativa åtgärder för överträdelser av de krav som ställs på importen enligt artikel 27.1, artikel 28.1 och 28.2 samt artikel 29.1 i den förordningen, förutsatt att sådana åtgärder eller sanktioner inte äventyrar en trygg energiförsörjning.

(9) Enligt artikel 33.7 led i) i förordning (EU) 2024/1787 får medlemsstaterna även beakta eventuella försvårande eller förmildrande omständigheter som är tillämpliga på fallet, inbegripet åtgärder från tredje part.

(10) Sedan den 27 februari 2026 har Hormuzsundet, en viktig farled för den globala energiförsörjningen, utsatts för akuta geopolitiska och ekonomiska störningar som lett till stängning av sundet. Störningarna betraktas som de största som drabbat den globala energiförsörjningen sedan energikrisen under 1970-talet, och de är de hittills största på den globala oljemarknaden.

(11) Störningarna i Mellanöstern har satt djupa och långvariga spår på den energimarknaderna i världen och i Europa. Ungefär 20 % av den globala tillgången på flytande naturgas (LNG) ([3]) och 25 % av de globala oljetransporterna till sjöss ([4]) har drabbats. Detta innebär att den förväntade tillväxten på LNG under 2026–2027 inte kommer att äga rum utan senareläggas med minst två år, vilket i sin tur äventyrar försörjningstryggheten och leder till ökat pristryck ([5]). Vad gäller olja har ojeexporterna i sin helhet minskat med 13 miljoner fat per dag medan de därmed sammanhängande produktionsbegränsningarna och skadorna på energiinfrastrukturen i området lett till kumulativa brister i tillgången som beräknas till uppgå till 3 miljarder fat, vilket även inkluderar förväntade förluster på grund av långsammare produktion under igångsättningsfasen när konflikten är avslutad ([6]). Leverantörer utanför Gulfregionen har bara i begränsad utsträckning kunnat kompensera för bristen på LNG och bristande oljeförsörjning. Skadorna på energiinfrastrukturen i Gulfregionen och den tid som krävs för återstart och gradvis avhjälpande av flaskhalsar bidrar till förväntningar på att det under längre tid kommer att förekomma brister i försörjningen och osäkerhet på de globala energimarknaderna. Denna period förväntas pågå även efter ett fullständigt och stabilt återupptagande av trafiken i Hormuzsundet.

(12) Rädslan för långvariga försörjningsbrister har lett till att priserna på gas och olja stigit till sin högsta nivå sedan den kris som utlöstes av Rysslands fullskaliga invasion av Ukraina i februari 2022. Den 8 mars 2026 översteg priset på Brent-råolja 100 US-dollar per fat för första gången på fyra år, och steg den 31 mars 2026 till sin högsta nivå, på 118 US-dollar per fat. Priserna på naturgas steg till 62 EUR/MWh den 19 mars 2026. Volatiliteten kvarstår, även om oljepriserna i juni 2026 låg närmare 80 US-dollar per fat och priset på gas var 42 EUR/MWh.

(13) Unionen är beroende av de globala olje- och gasmarknaderna för att kunna möta sitt behov. Krisen i Mellanöstern har lett till väsentliga minskad tillgång på de globala olje- och gasmarknaderna. För att hantera utsattheten för försörjningsbrist som drabbar konsumenter och företag i unionen och leder till höga och volatila energipriser måste unionen trygga en pålitlig och kontinuerlig import av fossila bränslen från andra regioner.

(14) I förordning (EU) 2024/1787 fastställs inga begränsningar gällande energiimport till unionen. Bristande efterlevnad av de skyldigheter som följer av artikel 27.1, artikel 28.1 och 28.2 samt artikel 29.1 i den förordningen kan dock leda till att sanktioner åläggs. Medlemsstaternas behöriga myndigheten. har viss handlingsmarginal vad gäller tillämpningen av sanktioner vid överträdelse av förordning (EU) 2024/1787 och sanktionernas omfattning, i synnerhet för att tillämpning av sanktioner eller ansvarsutkrävande enligt förordningen inte ska äventyra en trygg energiförsörjning.

([3]) Gas Market Report, Q2-2026 – Analysis – IEA , page 6.
([4]) Strait of Hormuz – About – IEA.
([5]) Gas Market Report, Q2-2026 – s. 8.
([6]) Enligt IEA:s oljemarknadsrapport som offentliggjordes den 14 april 2026 förväntas den globala tillgången på olja minska med 3,9 mbbl per dag under 2026 eller 1 423 miljoner fat totalt.

(15) Mot bakgrund av den nuvarande försörjningskrisen har den flexibilitet som medlemsstaterna tillåts enligt artikel 33 i förordning (EU) 2024/1787 vad gäller åläggande av sanktioner uppfattats som något som bidrar till rättsosäkerhet. Importörer har framför att den nuvarande bristen på sanktionssystem i de flesta medlemsstater och omöjligheten att bedöma risken för eventuella överträdelser av importkraven i förordning (EU) 2024/1787 är en betydande riskfaktor som förhindrar undertecknande eller förlängning av försörjningsavtal med unionen och ökar risken för att befintliga försörjningsavtal sägs upp.

(16) Den uppfattade rättsosäkerheten i samband med de sanktionssystem som är tillämpliga inom unionen skulle minska om medlemsstaterna antog nationella sanktionssystem. Ett tydligt regelverk för alla medlemsländer och en konsekvent hållning inom unionen skulle undanröja en betydande del av osäkerheten genom att de exakta villkor och sanktioner som är tillämpliga i de olika nationella rättssystemen skulle tydliggöras.

(17) Enligt artikel 33.2 i förordning (EU) 2024/1787 ska medlemsstaterna säkerställa att åläggande av sanktioner inte äventyrar en trygg energiförsörjning. Inom gassektorn syftar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1938 ([7]) till att förebygga och hantera eventuella störningar i tillgången på gas på nationell och regional nivå. Genom artikel 11 i förordning (EU) 2017/1938 fastställs krisnivåer som tillämpas när händelser eller tecken på eventuella händelser, exempelvis ett avbrott i tillgången på gas eller exceptionellt hög efterfrågan på gas kan leda till eller sannolikt kommer att resultera i en avsevärd försämring av försörjningssituationen för gas. Om en krisnivå tillkännages är medlemsstaterna skyldiga att säkerställa att inga åtgärder vidtas som på ett orimligt sätt skulle begränsa flödet av gas på den inre marknaden vid någon tidpunkt och att inga bestämmelser införs som allvarligt skulle skada gasförsörjningen i en annan medlemsstat. Inom oljebranschen finns bestämmelser i rådets direktiv 2009/119/EG ([8]) som syftar till att säkerställa en tryggad oljeförsörjning med hjälp av solidaritetssystem som kräver att medlemsstaterna ska inneha minimilager av råolja och/eller petroleumprodukter och som inrättar nödvändiga förfaranden för att hantera allvarliga brister.

(18) De befintliga bestämmelserna avsedda att trygga tillgången på gas och olja är centrala för att bedöma risker mot försörjningstryggheten, men bedömningen av dessa risker kan bli olika i olika medlemsstater. Unionens energiförsörjningstrygghet har hittills bevarats men konsekvenserna av de skador som krisen i Mellanöstern orsakat kvarstår och kan komma att äventyra en trygg energiförsörjning i unionen om de tillgängliga resurserna avleds till andra marknader, varför det behövs en gemensam hållning i fråga om tillämpningen av sanktioner inom alla medlemsstater. Syftet med den här rekommendationen är därför att tydliggöra situationen och öka rättssäkerheten vad gäller tillämpningen av artikel 33.2 i förordning (EU) 2024/1787 mot bakgrund av krisen i Mellanöstern.

(19) För att inte äventyra en trygg energiförsörjning på det sätt som avses i artikel 33.2 i förordning (EU) 2024/1787 och för att minska konsumenters och företags utsatthet i unionen för eventuella brister i energiförsörjningen, vilket driver upp priserna, bör medlemsstaterna under en begränsad period inte ålägga de sanktioner som föreskrivs i artikel 33.5 leden m, n och o i förordning (EU) 2024/1787, förutom om de skyldigheter som där föreskrivs har åsidosatts på ett bedrägligt sätt. Detta bör leda till att man kan säkerställa att importörerna kan ingå försörjningsavtal för den kommande perioden utan risk för sanktioner, icke överensstämmelse eller ansvarsutkrävande, samtidigt som nödvändiga åtgärder vidtas för att uppnå efterlevnad av kraven avseende import i förordning (EU) 2024/1787.

([7]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1938 av den 25 oktober 2017 om åtgärder för att säkerställa försörjningstryggheten för gas och om upphävande av förordning (EU) nr 994/2010 (EUT L 280, 28.10.2017, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2017/1938/oj).

([8]) Rådets direktiv 2009/119/EG av den 14 september 2009 om skyldighet för medlemsstaterna att inneha minimilager av råolja och/eller petroleumprodukter (EUT L 265, 9.10.2009, s. 9, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/119/oj).

(20) Samtidigt bör perioden för anstånd med att tillämpa sanktioner inte vara längre än det som krävs för att säkerställa att avtal ingås om tillräckliga volymer för att förebygga försörjningsbrist med anknytning till den pågående krisen. Enligt aktuella prognoser är det troligt att försörjningsbrister på de globala gas- och oljemarknaderna kommer att fortgå och att reparationerna av skadad infrastruktur i Mellanöstern kommer att ta mellan tre och fem år ([9]). Färska uppgifter om upphandling ([10]) av olja och gas tyder på minskad upphandlingsverksamhet och på att de senast undertecknade avtalen om försörjningsvolymer bortom 2029 och 2030 är lägre än väntat för leveranser om tre år, med utgångspunkt i den framtida utvecklingskurvan för tillgången på en fungerande marknad under normala omständigheter. Andelen senast undertecknade avtal jämfört med det totala antalet avtal avseende naturgas sjunker exempelvis med över 10 % mellan år 2028 och 2029, vilket tyder på eventuella upphandlingshinder. Det är flexibiliteten på de globala olje- och gasmarknaderna som gör det möjligt att reagera snabbt på krissituationer och som ger chockabsorberingsfunktion. Denna flexibilitet bör bevaras. En anståndsperiod på tre år skulle bidra till att säkerställa kontinuitet i verksamheten utan att göra alltför stort anspråk på den minskande tillgången på råolja som hänger samman med de minskade leveranserna från Persiska viken.

(21) Därför anser kommissionen att det är lämpligt att medlemsstaterna inte tillämpar de sanktioner som avses i artikel 33.5 leden m, n och o i förordning (EU) 2024/1787 på överträdelser av skyldigheterna under år 2027, 2028 och 2029.

(22) En period med anstånd för tillämpningen av sanktioner skulle kunna öka risken för att importörerna inte fullgör sina skyldigheter i fråga om övervakning, rapportering och verifieringsåtgärder enligt förordning (EU) 2024/1787. Med hänsyn till de globala bristerna i energiförsörjningen och den kraftiga konkurrensen om tillgängliga leveranser som orsakats av den pågående krisen är det inte oproportionerligt med en anståndsperiod, strikt begränsad till det som är nödvändigt för att avhjälpa effekterna av krisen, och med undantag för bedrägliga överträdelser, och detta trots den därav följande risken för otillräcklig efterlevnad av skyldigheterna.

(23) Denna rekommendation begränsas till att föreslå en anståndsperiod med tillämpningen av vissa sanktioner eller ansvarsutkrävande med hänvisning till de särskilda omständigheter och förutsättningar som beskrivits. De skyldigheter som följer av artikel 27.1, artikel 28.1 och 28.2 samt artikel 29.1 i förordning (EU) 2024/1787 är fortsatt tillämpliga, även om medlemsstaterna rekommenderas att inte ålägga de därmed sammanhängande sanktioner som föreskrivs i artikel 33.5 leden m, n och o i den förordningen. Medlemsstaterna bör utöva aktiv tillsyn över och främja efterlevnaden under perioden. Denna rekommendation hindrar inte att medlemsstaterna tillämpar samma anståndsperiod på sanktioner mot unionsproducenter om de anser att sådana sanktioner på liknande sätt skulle kunna äventyra en trygg energiförsörjning.

(24) Denna rekommendation hindrar inte att medlemsstaterna tillämpar nationella sanktionsåtgärder i enlighet med artikel 33 i förordning (EU) 2024/1787. Under normala marknadsförhållanden och när energiförsörjningen tryggad, samt utöver denna rekommendations tillämpningsområde, får medlemsstaterna tillämpa sådana sanktioner för överträdelser av förordning (EU) 2024/1787 som är verksamma, proportionerliga och avskräckande. När sanktioner åläggs med anledning av konkreta överträdelser bör sanktionernas nivå, omfattning och utformning fastställas med hänsyn till åtminstone de omständigheter som anges i 33.7. Medlemsstaterna uppmanas att prioritera inrättandet av nationella sanktionssystem.

HÄRIGENOM REKOMMENDERAS FÖLJANDE.

Kommissionen rekommenderar att medlemsstaterna inte ålägger de sanktioner som följer av 33.5 leden m, n och o i förordning (EU) 2024/1787 om importörer inte efterlever sina skyldigheter under år 2027, 2028 och 2029 förutom om skyldigheterna har åsidosatts på ett bedrägligt sätt. Medlemsstaterna bör utöva aktiv tillsyn över och främja efterlevnaden under perioden.

([9]) Se uttalandet från Qatar Energy av den 19 mars 2026.

([10]) Bedömning utförd av kommissionens avdelningar med utgångspunkt i uppgifter från Cedigaz, Bloomberg New Energy Finance och London Stock Exchange Group.

Kommissionen ska kontrollera och se över tillämpningen av denna rekommendation den 1 januari 2028 i samband med den översyn som föreskrivs i artikel 36 i förordning (EU) 2024/1787.

Utfärdad i Bryssel den 20 juli 2026.

På kommissionens vägnar
Dan JØRGENSEN
Ledamot av kommissionen